

Udělalala jsem to znova.
Jeden rok z každých deseti
to provedu -
Něco jako putovní zázrak, kůže mi
září jak nacistické stínitko na lampu,
z pravé nohy mám
těžítka na papír,
tvář nepokrčenou jak jemné
židovské prádlo.
Dej prič ten obrousek,
můj nepříteli!
To tě tak děsím? -
Nosem, jamkami očí, kompletním chrupem?
Ten kyselý dech,
ten se vytratí za den.
Brzo, už brzo maso,
polknuté jeskyní hrobu,
se na mně zabydlí
a já se změním v tu ženu, která se směje.
Je mi tepreve třicet.
A jak ta kočka musím umírat devětkrát.